

Kg

Forviklinger

en

brydningstid

Forviklinger i en brydningstid

Forviklinger i en brydningstid

ITK 2021

Tastaturkrigere

Anne Grønlund, Anne M. Buchardt, Anne V. Hansen, Anya B. Vinstrup,
Birk H. Thisted, Bo Fristed, Daniel Jung, Gitte Barlach, Helle Carlsen,
Henning G. Andersen, Iben Uldahl Søndergård, Jan Thomassen,
Jonas M. Iversen, Kim Søvsø, Marie Herborg, Mikkel Ricky, Per Kjær,
Pernille Thorsen, Rasmus Frey, Sara Andersson, Sebastian H. Christophersen,
Stine Vilhelmsen og Tonny Jensen

Den skæve streg

© Jan Thomassen, 2021

Litoman

Henning G. Andersen

Kommende æggebakker

Omslag: 190g RecyStar

Indhold: 135g RecyStar

ISBN

978-87-89860-40-4

Forord

Medarbejderne i ITK har samskabt en lille novelle, vi kalder *Forviklinger i en brydningstid*. Det er sket som et socialt tiltag under coronaperioden, hvor alle medarbejdere arbejdede hjemmefra og hvor vi havde brug for noget godt at være sammen om.

Alle kolleger i ITK blev indbudt til at være medforfattere på novellen.

Konceptet var enkelt, dog med et lille twist.

- Man modtog alene den foregående medforfatters sidste sætning.
- Hovedpersonen (Ib Bosted) skulle være gennemgående.
- Man skulle sende sit bidrag inden 24 timer.
- Bidraget skulle fylde mellem 50 og 100 ord.

Undervejs i forløbet blev der introduceret tre temaer:

Fri leg, Krimi/drama og Sci-fi, som udgør novellens kapitler.

23 medforfattere har bidraget med hvert cirka tre bidrag, som tilsammen – i kronologisk rækkefølge og uredigeret – udgør fortællingen.

1. oplag er trykt i 200 eksemplarer.

Derudover kan novellen lyttes eller læses, hvis man benytter en af følgende QR-koder:

HTLM

PDF

Lydbog (indtalt af Rolf Hapel)

Se mere på: <https://dokk1.dk/forviklinger>

ITK (Innovation – Teknologi – Kreativitet)

Kultur og Borgerservice

Aarhus Kommune

Prolog

Vinteren begyndte at bide nu. Januar i år var markant mere kold og ruskende end sidste år. Blot en sten mere i skoen, ovenpå den pandemi der huserede.

Næsten et år var nu gået med restriktioner, anbefalinger, forsamlingsforbud og færre sociale sammenkomster. Alle var dødtrætte af Corona.

Ib Bosted havde fået en ny ide. Nu skulle ideen søsættes. Og det skulle gå stærkt.

Netop denne ide var springbrættet for ny vækst i forvaltningen, og ikke mindst opfyldelse af egne karrierer ambitioner. Pandemien skulle agere katalysator. Det var nu Ib Bosted skulle steppe op, så direktionen blev overbevist om hans revolutionerende ide.

Fri leg

Han var allerede træt og svedig. Hovedet værkede og han var mildt sagt uoplagt. Han havde ikke sovet godt og med det som afsæt, stod han nu foran den sidste mulighed for at overbevise direktionen om at sætte gang i projektet. Ideen var ikke ny. Den havde rumlet nede i den dybeste del af cerebro-suppen i årevis. Nu var den kommet frem, defineret og klar ... hvis bare direktionen nu kunne forstå potentialerne og havde modet.

Modet til at holde den fest, mens vi alle gik og kedede os derhjemme. Det var fortsat en mørk og regnfuld januardag. Ib trængte virkelig til at være sammen med nogle. Ikke mindst hende. Han var dybt forelsket!

Efter at Amors svulstige og tordnende – dog søde – musik havde braget ind i Ibs trommehinder, da ihukom Ib sin slægts forbandelse, når det gjaldt kærlighed. Ib indså at han måtte bryde denne forbandelse én gang for alle – koste hvad det ville. Han pakkede derfor sin tipoldefars tornyster, som han havde anvendt under sit mislykkede forsøg på at gøre det selvsamme mange år forinden. Tipoldefaren fik kun sin frelse i døden. Denne skæbne ville Ib ikke acceptere – kærligheden måtte sejre! Han genfandt det gulnede kort i tornysteret med kryptiske kragetæer, der kunne støtte Ib's farefulde færd og bryde forbandelsen.

Han havde fået at vide det hed et sygesikringskort, men Ib vidste ikke hvordan det skulle sikre ham mod sygdom på hans farefulde færd. Ikke engang shamanen forstod hvordan sådan noget virkede, den visdom var for længst glemt, og I sidste ende så havde det jo ikke beskyttet dem selv?

Hvorfor forstod shamanen ikke. Bosted var stadig overbevist om, at han havde fat i det næste nye. Men hvordan skulle han overbevise de andre. Når ikke engang shamanen forstod hvordan det virkede. Han måtte tænke hurtigt. Bosted kunne ikke vende tilbage uden en løsning. Det slog ham, shamanen havde virket hemmelighedsfuld. Han skjulte noget. Forstod shamanen i virkeligheden det hele? Bosteds hoved var ved at eksplodere. Havde shamanen med vilje vildledt ham? Bosted skulle tilbage i trancen. Men uden kontanter ville shamanen ikke hjælpe og slet ikke Bosted. Hvem kunne hjælpe? Var han nødt til at opsøge underverdenen? Bosted ønskede ikke at vende tilbage til det han havde forladt.

Det ville faktisk være noget nær en umulighed. Alt i ham vendte sig bare ved tanken. Han ser for sig den kvindelige kollega der står der og gør sig til overfor ham, hendes duft af virkelig billig parfume der hænger tungt i luften, hendes bævrende underlæbe og de lange sorte negle der tager fat om hans arm, når hun insisterende vil, at han skal blive lidt længere. Bare lige lidt endnu, lige en øl mere og måske lige ligge lidt sammen igen ... og så ville hun trykke sine læber mod hans og gnubbe sig op ad ham, åhhh Ibber, kom nu! Nej, Bosted ønskede sig på ingen måde tilbage.

Tværtimod var han blevet glad for at være hjemme sammen med hele sin elskede familie. Han kunne huske et gammelt ordsprog som lød sådan her: "Hvorfor gå på arbejde når man kan spise sin madpakke derhjemme?". Det gav nu så meget mening for Ib. Kirsten kom ind på Ib's hjemmekontor, og satte en rigtig kop kaffe foran Ib. Nå ja, kaffen var også bedre hjemme omend den ikke var gratis! Ja, ude godt men hjemme bedst. Der var enkelte kollegaer han savnede, men Teams var jo den perfekte løsning til at få dækket hans sociale behov! Ib tænkte på flere fordele ved at arbejde hjemmefra. Han sparede transport til og fra job, og derved sparede han samtidig tid, og CO2! Jamen tænk sig, at man uden at gøre noget som helst andet end at blive hjemme, kan kalde sig miljøforkæmper. Ib havde rigtig go' samvittighed imens han tog en slurk af sin Lavazza-kaffe.

Han havde liket mindst 87 'Jeg føler mig krænket'-indslag på Facebook, lagt billeder på Insta af sin perfekte Man Bun-frisure, og før da haft en fin tur i skoven, hvor han havde tonset rundt på de opblødte stier på sin mountain bike og råbt: "BAGFRA!!!!!" hele tiden og så igen, så alle andre fløj ud til siderne. Både hans surdej og 'Urban Living

– the sustainable Way’-projekt vakte beundring, og under hans seneste café-besøg i selskab med en ung kvinde, havde hans omtale af Yarn Junkies som inspiration til næste strikke-projekt bidraget yderligere til hans ry. Alt var såre godt, der var bare det at ...

Ib Bosted havde glemt sin robotmus Mulle ude i sneen og nu, mens han sad i teams møde med Kronprinsen og Jacob Bundsgaard, begyndte telefonen at notificere ham om at Mulle var ved at dø. Han glemte helt at høre hvor mange millioner kronprinsen og Bundsgaard ville give til at opbygge robotmusefarmen, han lige havde pitchet. Uden Mulle kunne han ikke starte farmen og tankerne fløj forvirret rundt i hovedet for hvor hun kunne være, og hvordan han skulle finde hende før, det var for sent. Der var ingen data om hendes væren fra telefonen, hvor han ellers altid plejede at kunne se hvor hun var henne. Han skulle tænke hurtigt, før det var for sent.

Ib Bosted lukkede øjnene. Jorden under ham åd sig langsomt op omkring hans fødder. Han kiggede sig omkring. Han bevægede hovedet som i en dyb rus, forsøgte at flytte fødderne som nu var forsvundet helt. Den skærende lyd af rendyrket frygt forlod hans inderste og ramte hans trommehinde som en syl. I et øjeblik ro hørte hans en fjern stemme. ”Alt er som det skal være. Hvad end du går igennem, så er jeg lige her for dig.” Ib Bosted mumlede for sig selv: ”Hvad fanden tænkte jeg på, da jeg meldte mig til det her.” Så forsvandt hans bevidsthed igen ind i rædslerne.

Han hadede at være der. Fanget i et mareridtslignende scenarie. Lys, luft, menneskelig kontakt. Alt i ham på samme tid skreg efter det og råbte til ham, at han skulle flygte fra det. Ib lukkede ikke et øje flere nætter i træk og til sidst var alt som en diset efterårsdag ved søen nær barndomshjemmet, hvor alt var gået galt. Det var den satans badebro, der var skyld i det hele.

Ib havde i mange år bildt sig selv og begge sine venner ind at han var vinterbader, og da kommunen havde bygget en ny badebro, havde hans venner taget ham på ordet og sagt at den skulle de da prøve. Derfor var de nu, på en mørk og stormfuld aften og på frostblå stikkelsbærben, på vej ud af den kolde badebro med udsigt til at skulle ned i noget endnu koldere vand. Ibs tænder klaprede som kastagnetter da de nåede enden af broen.

Han tænkte på det smykke han fik smeltet om, og indsat som en guldplombe. Bare den ikke falder ud. Plomben mindede ham altid om den tid, og især én vigtig ting. Den intense klappen begyndte nu at påvirke ham psykisk. Han følte sig helt desillusineret. Hvor var de, og hvad var det der mødte hans syn her for enden af broen. Kunne de andre også se det, eller var det hans sanser der spillede ham et puds?

Han måtte overbevise sig selv om, at det var rigtigt, hvad han havde set. Han skyndte sig at tage et billede af det, så havde han da et bevis på, at det vitterligt var sandt. Da han kom hjem, var han helt alene i huset, og han kunne derfor ikke fortælle nogen, hvad han lige havde oplevet. Hunden var sikkert bedøvende ligeglad, den ville hellere ud at gå en lang tur, som den jo plejede. Det var bare at få traveskoene på og afsted. Så måtte familien høre om hans besynderlige oplevelse, når de engang kom hjem.

Lige nu måtte familien dog vente. Dukken skulle gemmes. Grundigt. Ingen måtte finde den. Ibs første tanke var ubåden, men det var for indlysende og sikkert det første sted rockerne ville lede. Hvad fanden skulle han også stjæle den dukke for? Hvorfor kunne han ikke bare have ladet den ligge på Harley D'en? Nu stod han der med et stykke slidt latex, som ikke engang hunden gad lege med. Det lugtede sært og det tegnede navn var ikke til at tage fejl af; Jonny Hjulspind. Opgaven virkede på stående fod umulig og Ibs lille chihuahua, Eibba, kiggede opgivende på ham.

Han havde fået til opgave at vaske alle vinduer i det store slot, hvor Kronprins Frederik og Mary var på weekendophold. I jobsamtalen med hoffets rengøringschef, havde Ib fortalt, at han var klar på alle 'gør det selv'-opgaver, men nu hvor han stod og skulle i gang, mærkede han ærgrelsen over, at han skulle ende sin karriere på denne måde. Jobbet var dog hans eneste chance for at starte på en frisk efter skandalerne med hvidvaskning. Han havde fået en ny identitet, og hans ansigtsudtryk var blevet ændret, så han nu ikke længere havde de store smukke læber.

Det var hårdt i den første periode. Al den opmærksomhed læberne altid havde givet ham var nu væk. Og han måtte finde en ny måde at komme i kontakt med de andre hundeluffere, han mødte på sin morgentur med den lille lyse bomuldshund Agi. Han følte sig ofte ensom, og uden motivation til dagen. Men en morgen da han som sædvanlig ramte det skarpe hjørne ved Brabrandssøen løb det koldt ned at ryggen på ham ...

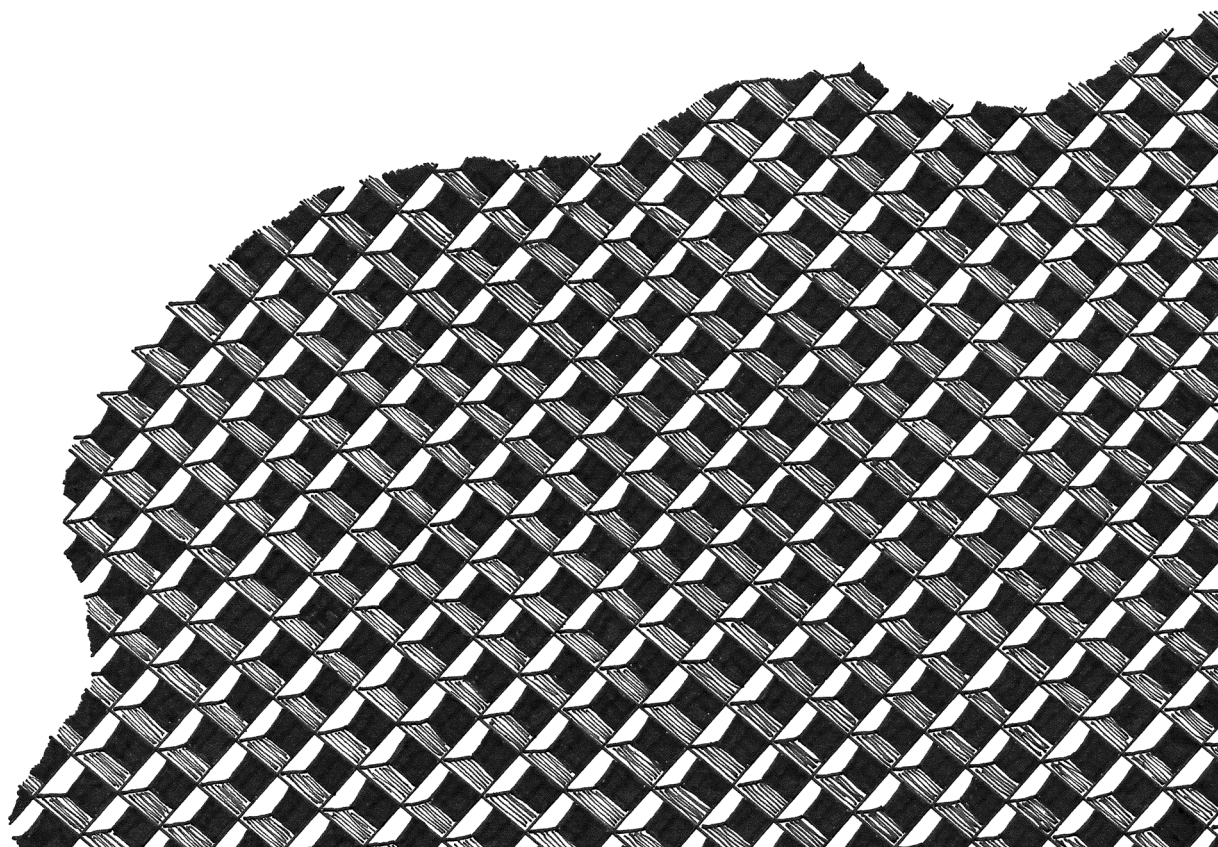
Der stod Bente. Pis! Han smed posen med madpakken og kravlede ind i busken. Han holdt vejret og forsøgte at få den neon-farvede windbreaker af. Det havde været smartere hvis han, lige i dag, havde valgt noget lidt mere afdæmpet tøj. Men han var færdig med at skjule sin begejstring for mønstre og farver ... aldrig igen ville man se ham i jeans og poloshirts – han var en leggings-mand! Når han tænkte tilbage på alle de år han havde brugt på at lukke sig selv inde i snævre jeans, fik han det næsten dårligt – hans lår og røv var lavet til at gå i leggings.

Ib havde fundet den mest vidunderlige samling af spandex leggings på Ebay. Den tidligere ejer havde fortalt Ib, at han og hans leggings havde rejst verden rundt for

at optræde på alle de største scener i firserne, da han var en del af glamrock bandet Unicorn Orchestra. Nu var samlingen Ibs. Og i dag havde han de smukkeste spandex leggings af dem alle på: dem i skinnende guld med glitrende pink leopard pletter. Han lod fingerspidserne glide over sine muskuløse, glatte, spandexklædte lår og fik gåsehud over hele kroppen. Nu var han klar til at vise verden sit sande jeg.

Han snørede løbeskoene og gik ud i den frostklare eftermiddagsluft. Han luntede roligt afsted for at varme stille op, og så var spørgsmålet bare, om han skulle tage kystvejen eller skovvejen? Han besluttede sig for at løbe ud ad kystvejen og hjem gennem skoven. Med dagens iskolde vind fra øst, ville han have vinden i ryggen det meste af vejen. Der var mange ude at løbe, han overhalede en ung fyr, der prustede afsted. Selv løb han ubesværet langs kysten op til skoven, tog skovstien rundt om den gamle mølle og drejede ind på stien, der førte hjemad gennem de tætte graner. Nu kom han forbi den lille skovsø, han standsede et øjeblik for helt at få vejret igen og kiggede ud over isen.

Ib var urolig. Mørke skyer trak sig sammen på himlen, og den isdækkede sø foran ham spærrede vejen fremad. Han kunne ikke høre andet end stilheden i skoven – ingen larm, alt var tyst, bortset fra hans dunkende hjerte og hivende vejtrækning. Han måtte tage sig sammen – han var ikke en Bosted for ingenting, tænkte han, og tog et skridt ud på isen, mens han stille bad en bøn.

Krimi / drama

Uden forvarsel revnede isen under ham og mens han i sit stille sind nåede at se sig synke til bunds i det iskolde vand, blev han løftet op og kastet ind på land. Luften blev slået ud af hans lunger og han kæmpede for at åbne øjnene. En uhyggelig skygge nærmede sig med slæbende trin; frådende og med dybe våde åndedræt. Ib havde nok hørt fortællingerne om den triste skæbne der – for år tilbage – var overgået 'Svinet', men han havde ALDRIG forestillet sig at blive stillet ansigt til ansigt med ...

... selveste Svinet selv og så i den tilstand. Han nærmede sig med langsomme og slæbende skridt. Nu så tæt på, at stanken ikke var til at holde ud. Hans ene ærme var forrevet og et stort blødende sår på overarmen kom til syne, hans ansigt var vansiret og øjnene flakkede vildt i mørket.

Svinet løftede sin stålhandske og pegede mod noget bag Ib. I sig selv var Svinet og stålhandsken meget skræmmende for Ib, men Ibs mareridt var endnu ikke ovre. Svinet kom med nogle uarticulerede lyde – og der gik nogle vigtige sekunder, hvor Ib ikke forstod hvad det var, Svinet sagde!

Ib opdagede en blodig økse i sin højre hånd og forstod pludselig Svinets ord. MORDER! Rædslen forplantede sig gennem Ibs krop og for første gang i sit liv, var Ib Bosted helt mundlam. Hvad havde han dog gjort! Den blodige økse gled ud af Ibs hånd ...

... og landede med tungt bump ved siden af hans fod og gav et skarpt metallisk ekko, der mest af alt mindede om lyden fra en bevidst humanoid-robot, der i bølgende bevægelser fik savet sine lemmer over med en nedstryger. Ib var forfærdet over hvad der lige var sket, men oplevede samtidigt også en upassende blodrus, som begyndte at sprede sig ud i kroppen. Adrenalinene pumpede afsted igennem årerne. Ib måtte slå mere ihjel. Meget mere. Var det mon hans skæbne, som han i al den tid havde forsøgt at flygte fra og bekæmpe, men som nu alligevel havde indhentet ham?

Ib kneb øjnene sammen for at prøve at finde ud af hvad var det der fulgte efter ham. Han var naturligtvis nervøs. Sygesikringskortet som han havde fået af shamanen ville beskytte ham mod sygdomme, men ikke knive. Hans eneste svaghed var knive. Hvad end det var der fulgte efter ham, bare det ikke var knive var hvad Ib lige præcis nåede at tænke, inden han så ham.

Nu må jeg altså bevare fatningen, så forfølgeren ikke går fuldstændig i selvsving, tænkte Ib. Måske prøve at få ham pacificeret på en eller anden måde – men hvordan? Skulle jeg lade som om, at jeg selv var bevæbnet? Skulle jeg begynde at skribe? Jeg kunne jo ikke bare give op allerede?

Jeg måtte i hvert fald prøve at holde ham på afstand til jeg nåede i sikkerhed. Nu var der heldigvis ikke langt til det nærmeste hus.

Men vejret var imod ham lige fra starten. Det var frysende koldt, overskyet, og mørkt som en kulgrav. Vinden kom lige imod ham, den rev og sled i hans jakke og i trækro-
nerne, der knagende bøjede sig frem og tilbage med deres krogede, sorte grene. Mørkt i mørkt. Han asede afsted, medens han jævnlig kiggede sig over skulderen. Et hæst råb i mørket bag ham viste med al tydelighed, at hans forfølger ikke var langt væk. Han måtte i sikkerhed! Endelig nåede han frem. Huset var gammelt og det lå alene. I mørket kunne han skimte en stor, gammel hæk, der omgav huset; Eneste adgang var gennem en frønnet havelåge, der klaprede i vinden. Han masede sig fortvivlet igennem. Fandens! Ingen lys i vinduerne, de var gabende tomme og sorte. I det mindste var han lidt i læ for vinden, der nu var taget til med en ubehagelig hylende lyd. Snub-
lende, forfrossen og udmattet ravede han rundt om på bagsiden. Gammelt skrammel, halvt dækket af sne, fyldte hele baghaven. Pludselig trådte han ud i ingenting og før han vidste af det, lå han forslået på bunden af en kælderskakt, der førte ind til huset. Og medens han lå der, hørte han lyden af slæbende trin ... et uhyggeligt jamrende skrig skar gennem mørket ... det kom inde fra huset ...

Igen havde Ib rodet sig ud i en uduelig situation. Det var det samme med rockerens latexdukke. Nå, men nu var der kun én vej, han måtte mande sig op, komme på benene og finde ud af hvor skriget kom fra. Han tændte lyset i mobiltelefonen og fandt hurtigt et kobben, samt en vej op fra kælderen. Nogle gamle trapper. De knirkede ad helvedes til. Ib slukkede lyset og ventede på nattesynet, før han forsigtigt åbnede døren og trådte ind. En ubeskrivelig smerte gik igennem lillehjernen og alt blev sort – med ét lå Ib på gulvet og rallede igen.

Men denne gang var alting anderledes. Han så sig selv udefra, som om hans sjæl var på vej ud af hans krop. Liggende der på det kolde og hårde gulv, imens en sorte skygge mod fuldmånes skær, langsomt gled forbi. Ib befandt sig nu midt i en mental kamp for at genvinde kontrollen over sin krop.

Skyggen kom nærmere og nærmere og Ib blev bange. Ib fortrød i dette sekund at han ikke havde været på toilettet for nyligt, men kunne nu – både til sin skræk og lettelse mærke at han havde tisset i bukserne på det kolde gulv. Det var vådt og selvom han

glædede sig over at kunne mærke det, kunne han også mærke at kroppen ikke kunne flytte sig væk fra det. Han prøvede at bevæge benene. Men han kunne ikke se at de bevægede sig. Han prøvede at bevæge tærne og dem kunne han heller ikke se. Var han blevet lammet?

Ib Bosted var rædselsslagen. Angsten krøb ind under huden på ham. Den skar sig igennem hans kød og bevægede sig med lysets hastighed gennem hans årer. Hver en celle i hans krop krympede sig. Hvert et lille molekyle svigtede ham. Hans vejrtrækning – overfladisk og febrilsk – bevægede sig i en eksponentiel kurve mod intetheden. Hans gentagne mislykkede forsøg på at berolige sig selv var som brænde på hans frustrations bål. Rædslen omsluttede ham, som et iskoldt vakuum, og tiden stod stille. Mens han hyperventilerende bevægede sig på kanten af et parallelt univers, kom en skygge langsomt til syne.

Ib gned sine øjne for at få istapperne ud af øjenvipperne og da han igen var forenet med synets glæder så han til sin store rædsel hvem der stod foran ham: Det var Døden fra Lübeck – med en pistol i hver hånd og en kniv i den anden! Ib skreg så højt han kunne – og det var ikke meget, thi hans drøbel var stivfrossen – mens han vendte sig rundt og forsøgte at undslippe Dødens klamme hånd. Pludselig mærkede han en knokkelhånd på sin venstre skulder

Gisp! – der er jo ikke andre, hvem? Er det min redning tænkte Ib er kort øjeblik. Der gik dog ikke længe før det gik op for ham, at han var landet i en massegrav og nu lå tæt omklamret af menneskeknogler. Han ville skriges igen, men der kom ikke en lyd. Grebet af panik fik han fundet sin iphone – Siri! Den måtte kunne hjælpe!

Men hans hænder var så fugtige at han ikke kunne få telefonen låst op, og han kunne ikke få en lyd over sine læber. Det blev mørkere omkring ham, og kulden trængte helt ind i hans inderste. Stilheden var så tung, at det føltes som en tyk dyne, han ikke kunne komme ud af. Det eneste han kunne høre var sin egen puls – og den stille kradsen på mødeboksen ...

Ib kiggede forsigtigt ud af glasset i døren, og så en hvid hånd komme til syne.

Hans hjerte begyndte at slå hurtigt, endda meget hurtigt ...

Hånden kendte han alt for godt, men det skræmmende ved det hele var hvordan kunne det lade sig gøre?

Ib åbnede døren i boksen på klem, og en stemme sagde meget sagte.

Kan du huske mig? Der kom et par lysende øjne frem i døråbningen, og Ib åbnede døren helt op.

Det var Norma der stod foran ham, og så bedrøvet ud.

Selvfølgelig kunne Ib huske Norma, men det var lang tid siden at han havde brugt hende til noget.

Der var jo andre spændende projekter i støbeskeen nu!

Øjnene gik fra at være bedrøvede til at se stirrende og onde ud. Hvad ville Norma fortælle Ib?

Norma rakte hånden frem mod Ib. Kom med, sagde hun, jeg skal vise dig noget smart! Ib blev nysgerrig, Norma tog Ibs hånd og tog ham hen mod vinduerne, hvor man kunne se ned over udløbet fra Åen. Du skal se godt efter, det kommer om et øjeblik, men jeg skal lige hente noget, sagde Norma og bakkede tøffende afsted over mod tekøkkenet. Ib opdagede pludselig, at hans sko sad fast i gulvet. Hvad var det nu for noget, han kunne ikke flytte sine ben og hvad skulle Norma hente? Han kiggede forvirret ned mod åen, hvor noget kom flydende i vandet.

Ib mærkede sveden løbe koldt ned ad ryggen. Norma kom løbende tilbage og gøede. Ib kom ud af skoene, åbnede havedøren og løb ned i boxershorts ned til åen. Foran sig så han en død krop. Det lange brune hår flød ud i vandet, og den lille krop kunne skimtes under det våde tøj. Ib halede den livløse krop op. Han rystede over hele kroppen. Tænk, at det var ham, der skulle finde naboens aupair.

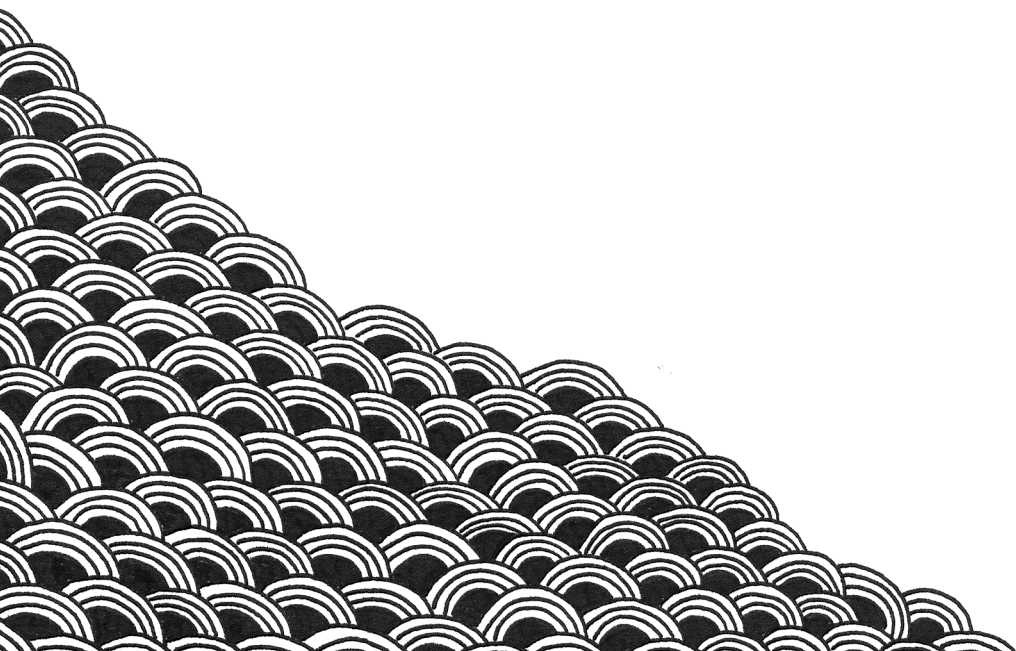
Hendes krop er bleg, stiv og kold. Rigor mortis er tydeligvis sat ind. Han slipper hende og hendes livløse krop rammer jorden med en dump lyd. Han træder et skridt tilbage og snubler over noget der ligger i mørket bag ham ... han falder baglæns og mærker noget bevæge sig under ham i græsset. Han drejer hovedet og får øjenkontakt med en stor, sort slimet ål der bugter sig ud af hendes mund i en snoet eksotisk dans, som var den hypnotiseret af en fløjtespiller. Dens fede glinsende krop kæmper sig ud gennem hendes sprukne læber.

Jeg må væk herfra, tænker han, mens ålen som i slow motion bugter sig tættere på hans ansigt. Men hans ben vil ikke adlyde, det er som om hans fødder var sømmet fast i gulvet. Hjertet hamrer hårdt i hans bryst. Han føler sig svimmel, hans pande er våd af sved. En sveddråbe søger sig ned langs hans kind og lander på den sorte åls glinsende hoved, som nu befinder sig få millimeter fra hans kæbe. Dens blå øjne stirrer intensivt på ham.

Men på et splitsekund var ålen væk igen, dog kunne han mærke at den stadig var i nærheden. Og på grund af mørket kunne han ikke se mere end et par meter frem for sig. Pludselig kunne han mærke noget der bevægede sig ved hans ben, men denne gang var

ikke kun en ål. Men en hel stime, og pga. sandet han stod i og mørket var det umuligt at flytte sig. Han forsøgte at skrigе, men han kunne ikke få en lyd frem.

Det var ikke første gang at Ib's stemme svigtede ham. Det var sket ofte siden den nat, hvor de fandt ham uden for skov-pavillonen i Riis-skov. Han havde været på flugt i dagevis, og havde haft held med et gemme sig i skydeklubbens nedlagte lokaler. Indtil den nat. Den dystopiske nat, hvor abstinenserne stod på sit højeste, og skrigene fyldte himlen og skar som en vampyrs tænder igennem træernes grene og blade. Det lykkedes dem at beskadige ham så meget, at han var nødsaget til at få skiftet sit cyber-ware stemmemodul i en udtjent og mørk baggård i klostergade, der før havde beværtet byens ungdom.

Sci-fi

Det var nok ikke det optimale sted at få foretaget sådan en procedure – rotterne, affaldet og den uudholdelige lugt af diesel taget i betragtning. Men ikke desto mindre havde han undervejs tilkaldt en MedicBot til opgaven, så han igen kunne få styr på det hele. Proceduren var heldigvis hurtigt overstået og med lidt robotsnilde og en skruetrækker slap han endda for at betale de godt 1.600 credits, det ellers ville have kostet ham. Men hvor skulle han nu gemme sig? Og hvad med kragen?

Hvis hverken Stormtropperne eller de insektlignende væsner 'Summerne' havde fundet kragen havde han måske stadig en chance. Ib overvejede om kragen reelt var hans problem. Alting havde været meget nemmere for Ib mens han travede gennem sandørkenen på DUNE. LIFE SUCKS!

Ib havde behov for at gå under radaren en tid. Go virtual i en sexbule på Dokk1 eller måske skulle han finde sammen med sine gamle kammerater fra USS Discovery. Han og Michael havde kærestet lidt rundt en tid, og hun ville nok ikke blive specielt glad for at se ham igen. Ib valgte ...

... at gå ind i den blå telefonboks der stod foran ham. Han ville væk fra det hele – til et andet sted, men helst til en anden tid. Han trak ubekymret i håndtaget foran sig og forberedte sig på reaktionen. Tiden stod stille og et kort sekund fik han den underlige fornemmelse af at være helt uden kontrol over sin eksistens. Da hans øjne igen kunne fokusere, opdagede han, at han sad i pilotsædet i Tusindårsfalken, hvor han havde tilbragt så meget tid i en helt anden tid. Ved siden af ham sad ...

... en skikkelse Ib inderst inde vidste han kendte, men ligegyldigt hvor meget Ib forsøgte at se på ham, så kunne han ikke få ham til at stå i fokus? Ved siden af Ib sad blot en sløret skikkelse i et sort Jakkesæt. 'Hvad er det lige der sker for mig' sagde Ib til sig selv, intet af det her giver mening? Hvem er det? Hvad skete der med ålene? Hvem fanden er Shamanen? og hvad har Star Wars lige pludseligt med det her at gøre, det er jo ikke ægte? Ib sank sammen. "Noget er galt, noget er helt galt", tænkte Ib, imens han anstrængte sig for at holde fokus, jeg skal ikke tilbage til hvad end det her er, men

... pludelig hørte han en metalisk summen over ham. Et blændende lys åbenbarede sig over ham og han kunne ikke orientere sig. Hvad var det for en enorm lysende konstruktion der var på vej i mod ham? Han stod som paralyseret, badet i en lyskegle af blåt, blændende lys. Så blev der stille, og foran ham kom en lille mørk skikkelse til syne.

Ib havde ikke set et levende væsen i adskillige måneder, måske år. Han håbede inderligt at rumskibet var ankommet fra de fjerne galakser, hvor menneskeheden var flygtet til dengang Ib, ved en fejl, havde givet Shamanen kildekoden til den kunstige intelligens. Ud af ingenting mærkede Ib et sviende stik i halsregionen – Han faldt sammen i smerte, havde de fået ram på ham? var han blevet chippet?

Ib væltede om på ryggen og så ind i et skarpt hvidt lys hvorefter han faldt i en dyb søvn. IB vågnede desorienteret ved at det summede i hans midterste arm – han måtte have sovet på den – hov, vent! Midterste arm?! Forvirret tumlede Bo ned fra den briks han lå på og landede solidt på alle tre ben.

Hans tredje ben begyndte herefter at vibrere og eksploderede kort tid efter i et voldsomt lysglimt, som flækkede hele lokalet fra hinanden. Nu stod han med kun to ben og kiggede ind i fire nye verdener, som alle lignede den han var i. Han kunne også ane fire skikkelser, som lignede ham – men så alligevel ikke. Bo, Ib, Birthe, BoB, og Brit mødtes for første gang på tværs af de fem dimensioner, der havde åbnet sig. De tog alle på samme tid et skridt frem mod hinanden og blev forenet i samme krop. Væsenet Bibbb var nu født.

Bibbb, det intergalatiske supervæsen med Ibs kontur i de bioelektriske kredsløb rejste sig og foldede sit væsen ud over den nye verden. Alt levende gav genlyd i dens indre og Bibbb så, at alt var godt. Stjernefartøjet stod klar til at rejse ud imod flere nye horisonter, og Bibbbs indre glødede af spændinger – det var en helt ny start.

Spændingerne blev dog hurtigt ændret til vemodighed. Det var nu. Det sidste farvel skulle siges, en lang rejse i stjernefartøjet ventede og et nyt liv skulle startes. Mon det var det hele værd?

Fartøjet brummede højere og højere, i takt med det øgede pres på speederen, men samtidig med at de nye koordinater blev plottet ind i systemet, var der en bevægelse på kameraet fra lastrummet. En skikkelse rodede i en af kasserne og rendte pludselig væk, med noget der lignede en slatten dukke. Havde de fundet den? Efter at have været gemt så længe, så den igen dagens lys.

Det finder jeg nok aldrig ud af, tænkte Ib. Den skikkelse var nok allerede på vej ud af galaksen. Hvem der dog bare havde råd til et transportmiddel fra Teslas nye firma Galaxy. Det var stadig Elon Musk der var CEO. Han var nu det menneske der havde siddet længst på posten i hele galaksen. Der blev ofte sået tvivl om man stadig kunne kalde ham et menneske, men ifølge humanCert var der ingen tvivl.

Han var menneske nok til at beholde den betegnelse. Lidt endnu.

Et fjernt sted i galaksen var et oprør i gang. Tusindvis af skibe fra Krall-Artus' intergalaktiske flåde var samlet og klar til kamp; en kamp på liv og død, der skulle afgøre det endelige slag om stjernen Funklus' uudtømmelige energi-reserver. Ib Bosted havde ingen anelse om, hvad der ventede ham.

Han trådte ud af rumraketten iført sin glitrende rumdragt. Støvet fra månen røg op i ansigtet på ham. Han kunne intet se. Stjernens energi havde påvirket hans vejrtrækning, så han opdagede ikke, at en kæmpe ufo kom flyvende mod ham. Den var centimeter fra at ramme ham. Ufoen fløj i cirkler rundt om ham og udsendte stråler af sitrende lava.

Nu går det da helt galt, nåede han lige at tænke, inden alt blev sort omkring ham. Da han lidt efter kom til sig selv, så han sol, måne og stjerner – troede han – men i virkeligheden var der rundt omkring ham de meste mærkelige væsner. Det her var altså ikke noget han drømte, fandt han hurtigt ud af, da ét af disse ”rumvæsner” tog hårdt fat i ham, og skreg noget ganske uforståeligt ind i hovedet på ham.

RUXPIXZOR!! ZINOWAPS!! Rumvæsenet stirrede vredt på ham, mens Ib febrilt forsøgte at forstå, hvad der var ved at ske. De slimede, små tentakler som lynhurtigt havde skudt ud gennem det, der kunne have været rumvæsenets ører, havde i mellemtiden i glidende bevægelser snoet sig rundt hele Ibs krop. Tentaklerne strammede langsomt og truende grebet og Ib kunne mærke, at han fik sværere og sværere at trække vejret.

Men pludselig kom Ib i tanke om at hans gode ven Mac, som Ib havde hjulpet flere gange, havde givet ham en kuglepen som havde en helt speciel funktion. Den var i hans brystlomme og Ib kunne lige nå den, mens han gispede efter vejret. Kuglepennen kom fra rummet af og havde 3 funktioner. Den kunne laves til en pointer som kunne formindske eller forstørre ting, en bedøver og til en vaccination for coronavirus. Ib valgte at prøve bedøveren først til at se om han kunne få noget mere luft fra tentaklernes greb.

Bedøveren havde ikke den ønskede effekt. Tentaklerne virrede bare en anelse, og han skiftede derfor hurtigt strategi og gik tilbage til pointeren for at forsøge at formindske det monstrøse uhyre. Tentaklerne havde snart klemmt al luft ud af ham. Nu skulle det gå stærkt, hvis han ikke skulle miste bevidstheden. Han rettede pointeren mod uhyret som, med øredøvende skrig, begyndte at skrumpe.

Den slog et næsten uhørligt klik med tungen og voksede på et nanosekund tilbage til oprindelig størrelse. I kampens hede havde han ikke opdaget, hvordan maven på uhyret hurtigt var vokset og nu stak ud i en besynderlig form. Det var svært at afgøre, hvad der gemte sig derinde. Men med en tydelig aftegning af 8 enorme tænder var det dog sikkert, at han ikke havde tænkt sig at blive hængende og finde ud af det.

Han bakkede langsomt ud igen, så stille han kunne. Han gjorde sig umage for ikke at vække nogen opmærksomhed, men bedst som han troede, at nu var han i sikkerhed, snublede han. Ib mistede balancen og væltede bagover og satte sig på numsen med et mindre brag. Det gav et jag i det venstre baglår, og han måtte bide sig i tungen for ikke at udstøde et skrig af smerte. Væsenet med de 8 enorme tænder prustede og drejede hovedet i retning mod Ib. Han sad helt stille i mørket, mens det smertede i baglåret, hvordan skulle han nu komme væk?

Han havde kun en camouflagede kugle tilbage, og den skulle for alt i verden gemmes til senere.

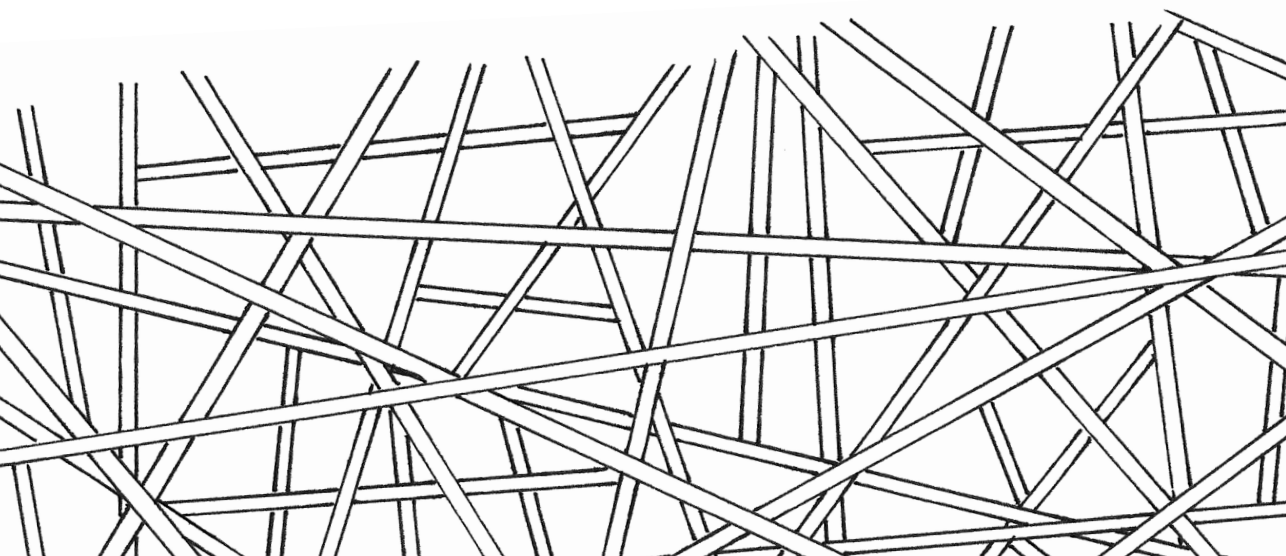
Ib kom i tanke om sin madpakke i rygsækken. Måske den kunne bruges til at aflede uhyret, uden dog at vide om han var udset til det næste måltid.

Sølvpapiret, som maden var pakket ind i, knitrede, der blev næsten stille i grotten ...

Ib holdt vejret, og han kunne stadig høre at han ikke var alene.

Væsenet var her endnu, men var faldet til ro igen. Måske var han alligevel slet ikke blevet opdaget?

Han valgte derfor langsomt at liste sig ud af rummet, ud mod friheden, men da han åbnede døren kom der et skarpt lys direkte mod ham, det var så skarpt at han måtte holde hånden for øjnene, samtidig med at en underlig skærende lyd blev højere og højere, og nu rørte væsenet på sig igen.

Epilog

Den høje lyd vækkede Ib. Han var forvirret. Kroppen var svedig og han var tør i svelget. Han åbnede VR-hjelmen med rystende hænder. Sikke en oplevelse. Den nye spilkonsol var uovertruffen i sin realisme. Sonys nye konsol – Extreme Realistic Experience. Produktet holdt hvad beskrivelsen lovede.

Han rejste sig op fra stolen. En sø af sved lå på gulvet. Benene rystede. Der stod en kande vand på bordet. Den blev drukket på rekordtid. Det hele havde kun varet 20 minutter. Det føltes som han havde løbet et maraton på et ben.

Programmet han havde aktiveret hed *Covid-19 forviklinger*. Måske derfor det hele var så syret. Så usammenhængende.

Der var et bonusprogram med i introduktionstilbuddet. Programdisken var pakket pænt ind som en gave. Han kunne ikke styre sig. Han flåede folien af ... og titlen tonede frem; *Tid til nøgenbrydning*.

Trætheden han følte, forsvandt som dug for solen. Programdisken blev sat i. Ib satte sig til rette i den våde stol, anbragte hjelmen på hovedet. Et forventningsfuldt smil bredte sig under hjelmen.

Han trykkede PLAY.

